

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

HÓHATÁR

Honnan kerültem én ebbe a nyirkosságba
összevizezt házfalak tövébe
görögve a lejtőn
mintha a gyorsulást tanulmányoznám
de hol vagyok még a szabadeséstől
majd csak a pálya végén döbbenek rá
súlytalanság
vagy pusztán üresség
ha hóba huppannék legalább
ahogy a papa a hókéőről
de én csak valami szivárgó vacakba
mintha kiölték volna belőlem a képzelőerőt
rövidebb lennék egy nyelvhosszal
befelé fordulok a némaságba
semmilyen idiómát nem beszélek
vétlen vagyok
nem gondolok semmire sem
nincsenek gondolataim
a történcem a hátam mögött maradt
messze megelőztem
pályám dőlésszöge hatalmas
milyen erővel csapódom így majd a jövőnek
vagy akár a következő pillanatnak
rövid utazás
nem hosszabb a kérész lábánál
tiszavirágsorsom van
lóhalálában érkezik
nincs időm a falra festeni
máris megjelenik
mintha lappangva várt volna rám

tévékamerával figyelt
de mostanra képtelen követni futásom
mintha elhatalmasodna rajtam az obskurencia
a sötétség gyökeréről sarjadok
csak optikai műszerekkel lehetne észlelni
amint a fénytörésen vitorlázom
nincs Szküllá
nincs Kharübdisz
szőnyegporolóval sem lehet kupán csapni
sem esernyő nyelének kampójával
hátról megfélemezni a nyakamba akaszkodva
ó homályosság lombárnyéka
rajtam nem múlik semmi sem
és nem nézek farkasszemet
én már a kitérőről is letértem
szót sem emelek
tele a szám megrágott szavaimmal
és most mindezt le kell nyelnem ennyire
mérsékelten nyilatkozom
inkább gesztusokkal fejezem ki magam
akár a némafilmek alakjai
ugyanolyan sebes mozdulatokkal
és szórakoztatási szándékkal
mindaddig míg nevetnek nincsen semmi baj
az senkinek sem üthet szöget a fejébe
nem fordulhat komolyra a dolog
nem derülhet ki mi van örült lényünk legalján
mit lötyögtethetnénk alkalmi boszorkánykonyhák
tüzei fölött
amíg gőze a fejünkbe nem száll
hogyan előadassa hitvallásunkat
letétesse velünk a garast
inkább kitartok a garas fölveteléig
mialatt a gyülevész társaság eloszlik
majd a szemetet is utánuk hajtják
légy ott időben
légyott az időben
légyottra sietek a süket időhatározóban
amikor a vadorzók csapdáit belepi a hó
tört vetnek a havazásnak
tovább nem visznek utak

minden út különben is csak a világ végéig vezet
itt vagyunk most a világ végén
várjuk szörnyű hernyótalpas járművünket
alkalmi pucc(s)parádében
— nem a kifényesített rézgombokat
akarom én számlálni
szerencsepatkók csattogása közepette
sem félreismerni vagy elkendőzni
a lövészek sápadtságát
a megcsonkított holdvilágnál
amikor megszállják a kamionokat
miközben a tompított fény
elrajzol mindent
a körvonalak aligha követik a megleckéztetett
valóságot
ahogy valaki virradatra a Tejút mentén
telerókázza a hajnali égboltot —
különben sem rókaszóval megyünk
és még nyakunkba sem hullott az éjfél hálója
még mindig kicsi fiúcska vagyok
a papa ujját szorongatnám legszívesebben
a papának azonban elege van ebből az egészből
a világmindenség távoli birtokain dacol a faggyal
sohasem láttam senkit aki oly borzasztó hideget
el tudna viselni
ha az egészet egyetlen pillanatba sűríténénk
befagyna tőle az óceán
e pillanatnak robogok én lejtőm pályáján
a sarkított sarkoknak ahol több időegységet
egybejátszanak
vibrál tőle a semmi szemürege
ha fölmutatom a kiúttalanság aranyrögét
a porladó göröngyöt
amit a holtak szájába tesznek
vagy a halál termi ezt
fontolgatja sűrű gyökérszete közt
olyan akár a hajzat vagy szőrzet
de befelé növekedik
míg végül kiszorít a helycedről
kezdetét veheti a lélekvándorlás
futva lidércként

mint akit a szélfúvás terelget
nincs utána nyom
ez lenne a századvég szelleme
miután bőrünket valaki idegen lakja
fölsőbb szempontok szerint
mindenre alkalmasabb
befelé motyog magába
akár a hasbeszélő futball-labda
frusztrált egyéniség
bármely pillanatban fölszakadhat belőle az agresszivitás
kidurranhat a mérkőzés közepén
hómezőn vagy kopár terepen
szürke napszakban
amikor gépolajtól sötétlenek az árnyak
mintha föl sem kelt volna a nap
ezért is jobb ragaszkodnom minden sajátosság éjfeléhez
nem fogsz meglátni
a rövidebb oldalamról mutakozom
eltájolódom a keresetlen szavakban
amelyekkel vallomást tehetnék
hogy a végén a képembe dörgöljék akár a hógolyót
nagy lószemű havazásban
inkább alkotnának hóembert maguknak
fellegekig érot
amelyik meszire látna ebből az odvas határból
pillantásával torlaszólna el haladási irányunkat
itt nem lesz mód semmifajta személyeskedésre sem
bele ugyan nem avatkozhatok
semmirekellő médium
ily emelkedett hangulatban és
az ebből eredő
kicsiny fajsúlyom és még csekélyebb nehézkedésem
okán
azt szeretném ha menten vízbe dobnának
vagy magam zuhannék bele
hatalmasat jajdulva
hiszen sohasem estem még
hídról folyóba
mintha az égbolt nyílna meg alattam
alkalmat adva hogy nyiszálós hangon
nagy szavakat kiáltsak

EGÉSZ NAPI SZERENCSE

XXXVIII.

A múlt idejű ivadékok szürke házában kapkodni
a kutyák helyett a csontot, marni a ködös
szemhatárt, amelyre hogy rájárt itt egykor
a sokadalom nyelve! Érteni abból, amit
ki sem mondanának . . . Hogy jobb lenne
lezárni az ajtót, és többé most már
se be, se ki, és aki áldomást iszik erre,
kitartva elhatározása mellett siettetné
megható szavait, az emlékezés évődését
az eleven liturgiájában.

XLIII.

— Sok kárt okozol te nekem, kurafil — így
vélekedhetnék a nyílt utcán valakiről, aki
kövér fickó mellett ballag; két király,
kutatva a harmadik után, az meg üvegketrecből
vezérli világunk: fölött az ember, higgyük-e?
Hát ez a veszünk, ez a szemre is
sovány vigasz.

XLV.

Az asztal, ahogy lapját súrolni kezdik, x-lábait
megemelintve széjjelveti, akár egy erotikus gondolatra.
Ebbe gondolj bele azzal a lúggal meg gyökérkefével,
hogy neked vajh hol van ily érzékeny részed: ezt
fontolgatja lopakodva a megfickósodott Albert,
érezve szörnyűséges térfogatú, bőrében nem férő herculesét;
honnan is sejtené, hogy mosogatóronggyal a nyaka
körül távozik majd, nem találván el a kellő
pillanatot, időnap előtt jár rá az esze meg a keze.
Ám nekihevíülhet itt még egy s más, eresztékek
és facsapok — szerencse lesz, ha a ház nem
veti le magáról a tetőt, akkora rengés támad
a lélekben, hogy megroppan belé az árnyékokat
futtató mennyezet gerincoszlopa.

XLVII.

Nem a feleletet vártam, inkább a kérdést,
mint kihívást a bajvívó jobbjá, ha már szívére
forrott a páncél. Nehéz szívvel mondani azt,
ami nincs a bőr alatt: ismeretek pusztá birtoka!
Mi sarkallhatna és mi ösztönözhetne bármiféle
válaszra, amely ködös és hideg, akár az ősz tömbjével
érintkező üveglap? Vagy pusztán ennyi a kurta
kilátás, és a való merő törvetés.

II.

Ugye, november esője a szabad ég alatt!
Százszorta inkább a cirkuszi sátor melege!
Oroszlánsörény! Lófarok! Miféle mutatványra?
A kor, amikor még értettünk a lovak nyelvén,
sokáig oly közeli volt. Most meg itt állunk,
mintegy nyeregből lepottyantan, se té,
se tova, csak szíjak suhogása a magasból,
paskol is derekasan; a tócsában hajónak
elég víz, és mindehhez mily rövid idő.

LI.

Mely töredezett délutánra égett le a kályha,
hogy más sem maradt belőle vissza, csak a hamu
meg a hideg hivatal. A fény évszázados késéssel
érkezett, nyeste a világ fonákját, az ablakon
túl a szélfúttá semmit. A nyári filagóriában
valaki ott feledte magát, kiteve a világosságnak
vagy az árnyéknak, tartalmatlan bóbiskolásra.
Ezt kellett volna megindítani, berozsdált lét
szerkezetét, vagy életre kelteni, feldöntve akár,
mint sűrű, glicerines csillogású folyadékok
üvegcséit, hogy folyni kezdjen, fagyottan is.